కిటికీలో ఆకాశం

విప్లవ్

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

నీతులు ఉన్నది మనుష్యులు తప్పడానికే. తప్పులో చిన్నదీ పెద్దదీ అని ఏదీ ఉండదు. తప్పు తప్పే. తప్పు చేసేముందు 'ఇదేమంత పెద్దది కాదులే' అని ఆత్మవంచన చేసుకుంటూ తప్పుచేయడం మానవ స్వభావం. అత్యంత దయామయులూ, మంచివాళ్ళు కూడా ఆ బలహీనతను అధిగమించలేరు.

"ఒక డాక్టరుగా ఒక పేషెంటు వివరాలు ఇంకొక డాక్టరుకు కూడా చెప్పకూడదు, కానీ, ఒక ఫ్రెండ్‌గా ఈ విషయం నీకు చెప్పకుండా ఉండలేకపోతున్నాను" వివేకానందను నీలిమ తీసుకువెళ్ళిపోయాక ఆమె గురించి సుష్మ చెప్పిన మాటలు రాధికలో లెక్కలేనన్ని ప్రశ్నలను పుట్టించాయి. అందులో ముఖ్యమైనది, మొదటిది, ప్రతి మనిషినీ ఎన్నోసార్లు వెంటాడి వేటాడే ప్రశ్న:

నా జీవితగమనాన్ని నిర్దేశిస్తున్నది ఎవరు?

ఈ ప్రశ్న ఆమెకు ఎన్నిసార్లు వచ్చిందో గుర్తులేదో కానీ ఏ ఒక్కసారీ సరయైన జవాబు మాత్రం చిక్కలేదు. ఆలోచించీ తర్కించీ తలనొప్పి అలసటా నిద్రా తప్ప.

"మరీ. నీకున్న చీమ మెదడుకు ఇంత కాంప్లికేటెడ్ విషయాలు ఆలోచిస్తే తలనొప్పి రాదేంటి?" వెన్నెలతో పచ్చపొడిపించుకున్న ముఖంతో నవ్విన చైతన్య గుర్తుకు వచ్చాడు. ఒళ్ళంతా ఝల్లుమ్మంది. ఆమె జీవితంలో ఎప్పటికీ మరచిపోని ఒక అద్భుత సమయం అది. కవి కాని చైతన్య రాధిక కోసం అందించిన దృశ్యకావ్యం ఆ రాత్రి.

కార్తీక పౌర్ణమి.

వెన్నెలను తప్పించుకుందామన్నా కుదరదు. ఊరంతా పరుచుకుంటుంది. నేలంతా పారుతుంది. కిటికీల్లోంచి చూస్తే మిగిలిపోతుంది. డాబా మీద పడుకుని కప్పుకుంటే ఒదిగిపోతుంది. కానీ వెన్నెలను అలా ఫ్రేము చేసిన చిత్రపటంలా కాకుండా అంతులేకుండా చూడాలని ఆశపడింది రాధిక. ఇంట్లో అబద్ధం చెప్పి తనతో రాగలిగితే అలాంటి అందాన్ని ఆ రాత్రే చూపిస్తానన్నాడు చైతన్య. హాస్పిటల్‌లో సీనియర్లతో కలిసి నైట్ డ్యూటీ చేసి సర్జరీలు చూస్తానని నారాయణమూర్తిని నమ్మించింది. ఆయనే స్వయంగా ఆమెను హాస్పిటల్ దగ్గర వదిలిపెట్టాడు. పావుగంట తర్వాత చైతన్య ఆమెను దొంగిలించుకుపోయాడు.

"తప్పేదు. అమెరికా వెళ్ళాలి అంటావు. అక్కడైతే పదమూడేళ్ళ పిల్లలు కూడా తల్లితండ్రులకు చెప్పి మరీ బోయ్ ఫ్రెండ్స్‌తో క్లబ్బులకూ, పబ్బులకూ వెళతారట. ఒకదేశంలో ఒప్పయినది ఇంకో దేశంలో తప్పెలా అవుతుందీ? అక్కడైనా ఇక్కడైనా మనుష్యులు ఒక్కతే, నీతులు మాత్రం వేరెలా అవుతాయీ?" తండ్రికి అబద్ధం చెప్పినందుకు పశ్చాత్తాపంతో ఆమె మూతిముడుచుకుని కూర్చుంటే ఒప్పించచూసాడు.

"కానీ, మనం చెప్పి వెళ్ళడం లేదుకదా" బైక్ తోలుతున్న అతని నడుమును పట్టుకుందామా ఒద్దా అని సంశయిస్తూ అడిగింది ఆమె.

ఇంట్లో చెప్పకుండా రాత్రిపూట ఒక అబ్బాయితో వెళ్ళడం ఎక్కువ తప్పా, ఆ అబ్బాయిని కౌగిలించుకోవడం ఎక్కువ తప్పా తేల్చుకోలేకపోయింది ఆమె.

"ఆఁ చెబితే ఒప్పుకుంటారు మరి? చూడు రాధీ, నిజ్జంగా మన దేశ సంస్కృతీ సాంప్రదాయం కట్టుబాట్లు ప్రకారం అయితే, పధ్నాలుగేళ్ళకల్లా అమ్మాయికి పెళ్ళిచేసేసేవాళ్ళు. అబ్బాయికయినా పదహారు పదిహేడేళ్ళకే పెళ్ళిళ్ళు చేసేవాళ్ళు కదా.. ఏవో చిన్నప్పటి పురాణకథల్లో విన్నాను. నూనుగు మీసాలు రాగానే పెళ్ళి, పాతికేళ్ళలోపు పిల్లలు, ఓ యాభైయ్యేళ్ళొచ్చేసరికి మునిమనవళ్ని చూసుకుని అంతా వదిలిపెట్టి సన్యాసం తీసుకుని వెళ్ళిపోవడం.. అప్పుడే కదా బ్రహ్మచర్యం, గృహస్థు ధర్మం, సన్యాసం అన్ని స్టేజీలు సరిగా జరిగేది. ఏంటీ వింటున్నావా?" తన వీపు మీద తలవాల్చుకున్న రాధిక స్పర్శ చల్లగా తగిలింది అతనికి.

"ఊఁచెప్పూ.." ఈసారి వేరే ఆలోచనలేకుండా అతడిని అల్లుకుంది రాధిక.

"రెండొందలేళ్ళ ఇంగ్లీషు రూల్లో మనం మన సంప్రదాయంలో మంచివి వదిలేసుకుని, వాళ్ళ కల్చర్లో పనికిరానివి నేర్చేసుకున్నాం. మన హిందూ సంస్కృతిలో మనుషులను దూరం చేసి క్షోభ పెట్టే కులమతాల గొడవలను మాత్రం స్మరించుకుంటూ వెస్టర్న్ కల్చర్లోని మంచి విషయాలను మాత్రం అసహ్యించుకుంటున్నాం. ఫర్ ఎగ్జాంపుల్, తప్పుదారి పట్టకుండా కట్టుబాట్ల ప్రకారం అవి తీర్చుకోవడానికి సరి అయిన వయస్సులో జతకట్టించడం, ఆ వయస్సులోనే సరి అయిన ప్రేమ పుట్టడంతో ఆ జంట జీవితాంతం సంతోషంగా ఉండగలిగేది. కానీ బ్రిటిష్ రూల్లో పేదరికం వలన ఉద్యోగం, లైఫ్లో సెటిల్ అవడం అలాంటివాటికోసం ఆ పెళ్ళివయసు పెరిగిపోయింది. పధ్నాలుగేళ్ళ నుంచీ దాదాపు పాతికేళ్ళవరకూ దాదాపు ఒంట్లో హార్మోన్స్ గొడవను తట్టుకుని ప్రతిమనిషీ నిలబడడం అసాధ్యం కాకపోవచ్చు. కానీ ఆకలి వేసినప్పుడు శరీరానికి సరి అయిన తిండి పెట్టకపోవడం ఎంత తప్పో హార్మోనల్ అర్జ్ను తీర్చకపోవడమూ తప్పే. తమ శరీరాన్నే సంతోషపెట్టలేని మనిషి మిగతావారికేం చేయగలడు? ఈ ప్రాబ్లంను తప్పించుకోవడానికే వెస్టర్న్ కల్చర్లో డేటింగులూ గట్రా మొదలయ్యాయి. పెళ్ళిలాంటి కమిట్ మెంట్ తీసుకునే వయసు వచ్చేంతవరకూ శరీరాన్ని అయినా తృప్తిపరచుకునేందుకు అక్కడివారికి ఆ కల్చర్ వెసులుబాటు కలిపించింది"

మాటల్లోనే బైక్ దిగి మెల్లగా ఇసుకలో అడుగూ అడుగూ వేసుకుంటూ నడుస్తున్నారు ఇద్దరూ.

"అందుకే నువ్వూ అమెరికా వచ్చెయ్. అక్కడైతే వీలైనప్పుడల్లా బీచ్కు వెళ్ళొచ్చు" ఆశగా అతడి భుజం పట్టుకుని లాగింది.

"ఇదిగో.. ఈవేళ ఏదో మంచి వెన్నెల, రొమాంటిక్గా ఉంది. మధ్యలో అమెరికాలాంటి టాపిక్లు తీసుకువచ్చి మూడ్ చెడగొట్టొద్దు" భృకుటి ముడివేసాడు చైతన్య.

"నువ్వేకదా, ఇక్కడికంటే అక్కడైతే ఫ్రీడం ఉంటుంది అంటున్నావ్" మెల్లగా చెప్పులు తీసేసి పాదాలకింద ఇసుక చల్లగా తగులుతుంటే ఆస్వాదించింది రాధిక

"నేను జస్ట్ ఇండియన్ కల్చర్కూ వెస్ట్కూ తేడా చెబుతున్నాను. దట్ డజంట్ మీన్ ఐ విల్ రన్ అవే ఫ్రమ్ హియర్"

"రన్నింగ్ అవే.. జస్ట్ ఫర్ బెటర్ లైఫ్" ఆమె మాటను మధ్యలోనే తుంచేసి కోప్పడ్డాడు చైతన్య: "ఏంటి బెటర్? బెటర్ లైఫ్ బెటర్ ఎడ్యుకేషన్ బెటర్ ఇస్కమ్... ఇలా ఎక్కడ బెటర్ ఉంటే అక్కడికి వెళ్ళిపోవడమేనా? మన ఇంట్లో అమ్మవంటకంటే పక్కింటి ఆంటి వంట బావుంటే రోజూ అక్కడికి వెళ్ళి తింటామా? మన స్వంతది కానిదేదీ బెటర్ కాదు. ఇదిగో ఇప్పుడు నువున్నావు, నీకంటే ఆ టైటానిక్ సినిమా హీరోయిన్ బావుంటుంది.. చూట్టానికి, మరి అయితే నేను నీతో ఎందుకు ఉండాలి? అమెరికా వెళ్ళి రోజూ ఆ కేట్

విన్ స్లెట్ ఇంటిముందు పడిగాపులు కాయొచ్చుకదా. ఏమో.. ఎవరికి తెలుసు. అలా జరగొచ్చుకదా. కానీ ఛాన్స్ వదులుకుని నేను నీతో ఎందుకు ఉంటానూ.. అంటే నాకు నువ్వే కావాలి మరి" ఆమెను తనవేపు లాక్కున్నాడు.

సముద్రం అంతా ఉన్మాదం వచ్చినట్లు ఉప్పొంగుతోంది. ఎంత ఎగసినా నేలను దాటలేక ఇబ్బంది పడుతోంది. నల్లరాళ్ళ గుట్టలమీదకు నడిచారు ఇద్దరూ. ఒక అల ఎగిరింది. రాధిక జుట్టు చెదిరింది. ముఖం మీదకి తుంపర జల్లు కొట్టింది. భావోద్వేగంతో ఆమె పెదవులు కంపించాయి. చైతన్య చేతిని బిగించి పట్టుకుంది. ఆకాశంలో మబ్బులన్నీ పచ్చగా ఉన్నాయి. బంగారుగనిలా చంద్రుడు. కచేరీ చేస్తున్న సంగీతంలా సముద్రం. ఎప్పుడో చాలా తక్కువ సందర్భాల్లో, ఇక ఈక్షణమే చచ్చిపోతేచాలు అనేంత ఆనందం వేస్తుంది మనసుకు. ఏమయిపోతానో అన్న భయంతో మరింత అతనికి దగ్గరగా జరిగింది రాధిక. ఆమె ప్రకృతినే చూస్తోంది. అతడు ఆమె మీదనుంచి చూపు తిప్పుకోలేకున్నాడు. కొన్ని నిముషాలు ఇద్దరూ అలానే ప్రతిమల్లా ఉండిపోయారు. మెల్లగా తేరుకుంది రాధిక.

"అసలు లైఫ్ ఇంత కాంప్లికేటెడ్‌గా ఎందుకు ఉండాలి చే" చలిగాలినుంచి భుజాలను అరచేతులతో కప్పుకుంటూ అడిగింది. చనువుగా ఆమెను తన ఛాతీకేసి అదుముకుంటూ, "ఏం కాంప్లికేటెడ్? సీ.. ఇక్కడ ఆకాశం, సముద్రం, వెన్నెల, నువ్వూ, నేనూ, ప్రకృతీ, మానవులు.. అదిగో ఆ సముద్రంలో ఉండే చేపలూ... అంతా నార్మల్‌గానే ఉందిగా. ఇప్పుడేంటీ, ఎప్పటినుంచో లైఫ్ ఇంతే. ఏం మార్పు లేదు" అన్నాడు

"కదా.. నాకూ అప్పుడప్పుడూ అనిపిస్తుంటుంది. ఈ సముద్రం చూడూ. మనిషి ఎంత చేసినా ఇలాంటిదొకటి సృష్టించగలడా? మన సిటీలో రోడ్లూ, పెద్ద పెద్ద బిల్డింగులూ అన్నీ దీనిముందు ఎంత ఇన్ఫీరియర్‌గా అనిపిస్తాయో. మనకు కావాల్సింది మంచి ఆరోగ్యం, తిండి, ఆనందం అంతేకదా. సింపుల్‌గా అంతటితో ఆగిపోక ఎందుకు ఎక్కువ ఆశపడి ఇలా టెన్షన్‌గా బ్రతుకుతాం?"

జీవితంలోని ప్రాధమిక సూత్రాలను ప్రశ్నించే శిశువులా ఆమె అడుగుతుంటే అబ్బురంగా చూస్తుండిపోయాడు అతను

"అసలు మన లైఫ్ మన కంట్రోల్‌లో ఉండదెందుకు? సీ.. ఇప్పుడూ ఈ వెన్నెలను నేను చూడాలి అంటే అందుకు నువ్వు కావాల్సివచ్చావు. అంటే ఈ రోజు నువ్వు అనేవాడివి నాకు తెలియకపోతే ఈ బ్యూటిఫుల్ మొమెంట్ సాధ్యమయ్యేది కాదేమో. కానీ మనం ఇలా రావడానికి మా డాడీను నేను లిటరల్‌గా ఛీట్ చెయ్యాల్సి వచ్చింది. దానికి కారణం, నువ్వన్నప్పుడు మనం అమెరికాలాంటి దేశంలో పుట్టకపోవడం. అంటే, నేను మానాన్నను మోసం చెయ్యడానికి ఇంకెవరో మనదేశంలో అలా కల్చర్‌ను మోరల్ పోలీసింగ్‌ను చెయ్యడం కారణం. వాళ్ళలా చెయ్యడానికి బ్రిటిష్ రూల్‌లో నిజమైన హిందూ సంస్కృతి కలుషితమవడం కారణం అని అంటావ్. అంటే ఎవరో వ్రాసిన గ్రంధాలూ, ఇంకెవరో చేసిన రాజ్యమూ, ఇంకొకరి నమ్మకమూ, అపనమ్మకమూ ఇవన్నీ కలిసి ఈరోజు మనం గడుపుతున్న ఈ కాలాన్ని ఇలా శాసించాయి. ఇక మన లైఫ్ అంతా మన కంట్రోల్‌లో సాగుతోంది అనుకోవడం ఏంటి..?"

"చాలు చాలు... నువ్వు ముందిటురా" తనకు పక్కన భాసింపట్టు వేసుకుని కూర్చున్న ఆమె చేతిని పట్టుకుని తనవేపు లాక్కున్నాడు చైతన్య.

"ముందు నేను అడుగుతున్నవాటికి ఆన్సర్.." ఆమె అతడిని సున్నితంగా తోసివేసింది.

"ఓకే చెబుతాను. కానీ ఒక కండీషన్. నేను ఏం చెయ్యమంటే అది చెయ్యాలి. నేనేం చేసినా నో అనకూడదు" తన కళ్ళల్లోని మెరుపుతో ఆమె కళ్ళను గుచ్చుతూ కొంటెగా నవ్వాడు అతను.

"ఓయ్... ఏద్ మిస్చీఫ్ కనిపిస్తోంది. నేనొప్పుకోను.." ఇంకో అడుగు దూరం జరిగింది ఆమె. అడుగున్నర దగ్గర జరిగాడు అతను. సముద్రపు తుంపరలను అణిచేస్తూ అతడి శరీరం చల్లగా తగిలినా వెచ్చగా తోచింది ఆమెకు. ఇంకో అడుగు దూరం జరగాలి అనుకుంది. కానీ అణువైనా కదలలేకపోయింది. ఆమె వెనుకచేరి నడుము మీంచి పొట్టమీదుగా చేతులు పోనిచ్చి తనమీదకు వాల్చుకున్నాడు అతను. ఊపిరితో ఎగసిపడుతున్న అతడి ఛాతీమీద తల ఆన్చుకుని ఆకాశం వంక చూసింది ఆమె. అతడికి మాత్రం

మొత్తం నలుపే కనిపిస్తోంది. ముఖాన్నంతటినీ కప్పేస్తున్న ఆమె జుత్తును వేళ్ళతో మెల్లగా స్పృశించాడు. మబ్బులన్నీ వెన్నెలతో నిండిపోయి భారంగా కదులుతున్నాయి. అతను ఆమెపై తన పట్టుబిగించాడు. అరచేతిని పైకి పోనిచ్చి అతడి చెంపను తడిమింది రాధిక. నలభై ఎనిమిదిగంటల వయసు గడ్డం గరకుగా గీసుకుంది. అరచేతుల్లోని గిలిగింతకు అతడిమీద నవ్వుకున్నట్టు కదిలింది.

"ఊహ్..ఒక్క నిముషం.." ఏదో గుచ్చుకున్నట్లు అతడు ఆమెను కొంచెం దూరం జరిపాడు. ఆమె చూస్తుండగానే అతను ప్యాంటు వెనుక జేబులోంచి పర్సును, ఒక చిన్న చాకుని తీసి పక్కన ఉంచాడు. విస్తుబోతూ చాకును పట్టుకుని ఆమె ప్రశ్నించబోతుండగానే,

"నువ్వింకా చిన్నపిల్లవు. ఇలాంటి అందమైన ప్రదేశాల్లోనే అన్‌వాంటెడ్ అపాయాలు రావొచ్చని తెలీదు కదా. ఏమో.. ఏ తాగుబోతో, రౌడీలో వస్తే.." చాకును తీసిపొడిచేస్తానన్నట్లు నటించాడు చైతన్య.

"నీకంటే రౌడీలా?" నవ్వేస్తూ చాకు తీసి పక్కన పెట్టేసింది రాధిక. ***ప్రేమికుడు ఉన్న ప్రతి ఆడదీ వేలరక్షకులు ఉన్న మహారాణితో సమానం.*** తనమీద వేరొకడు చెయ్యేస్తే నిజంగానే పొడిచేస్తాడా? బాబోయ్. ఒక్క ఘడియకూడా వృధా చేయకుండా మళ్ళీ అతడి ఛాతీమీద వాలిపోయింది.

"ఇంతకీ నేను అడిగిందానికేం చెప్పవేం..?" అతడి చేతిని తన చేతుల్లోకి తీసుకుని, అరచేతుల్లోని రేఖలపై మళ్ళీ వేలితో బొమ్మలు గీస్తూ అడిగింది రాధిక.

"ఊఁ చెబుతా.. నువ్వు కాయిన్‌కు ఒక వైపే చూస్తున్నావ్. నువ్వన్నట్లు మన లైఫ్‌లో ఎప్పుడు ఏం జరిగాలో మన చేతుల్లో ఉండకపోవచ్చు, కానీ మన జీవితగమనం మాత్రం ఖచ్చితంగా మన కంట్రోల్‌లోనే ఉంటుంది" ఆమె భుజానికీ చెంపకూ మధ్యలో తన చుబుకం వాల్చుకుంటూ, "నువ్వు ఒక పరీక్షకు వెళతావు, అక్కడ ఎవ్వరో సెట్ చేసిన క్వొశ్చన్ పేపర్‌కు నువ్వు ఎలా ఆన్సర్ చేసావు అనేదాన్ని బట్టి నీ లైఫ్ మారిపోతుంది. సో.. నీ లెఖ్ఖ ప్రకారం నీ లైఫ్ క్వొశ్చన్ పేపర్ సెట్ చేసినవాడో, లేకపోతే వాడు ఆ ప్రశ్నలు అడిగేందుకు కారణమైన సబ్జెక్టును శోధించి, ప్రతిపాదనలు చెప్పిన శాస్త్రవేత్తల జీవితాలే నీ జీవితాన్ని నియంత్రిస్తున్నాయి. కరెక్టే.. అదిగో.. ఆ అలలు చూడూ... "అతని చెంపకు తన చెంపను ఆనిస్తూనే చూసింది రాధిక. యుద్ధంలో చచ్చేందుకు దూసుకొచ్చే సైనికుల్లా ఉరుకుతున్నాయి.

"ఆ అలలకంటే దూరంగా చూడూ... అక్కడ సముద్రమూ ఆకాశమూ కలిసిపోతున్నాయే..." అక్కడకు వెళితే బావుణ్ణనే కోరికను అదుపుచేసుకుంటూ చూసింది రాధిక.

"అక్కడెక్కడి నుంచో ఒక అలపుట్టి, దాని వైబ్రేషన్స్‌ను ఇక్కడదాకా తంతుంది. నువ్వు చెప్పిన మన పూర్వీకులు, హ్యూమన్ కల్చర్, హిస్టరీ అంతా అదిగో అక్కడ. ఈవేళ మనం ఆ యుగాల సముద్రంలో జస్ట్ చిన్న కెరటాలు మాత్రమే. సముద్రంతో పోల్చి చూస్తే అల నథింగ్. మిగతా అన్ని అలలూ ఎలా వెళితే అదీ అలా వెళ్ళాల్సిందే ఎదురు తిరిగి ఇంకో వేపుకు పారలేదు. కానీ, అలా అందరి తరహాలో వెళుతున్నప్పటికీ దానికంటూ ఒక ప్రత్యేకమైన ఐడెంటిటీ ఉంటుంది. చూడు చూడు... ప్రతి అలా ఒకోరకంగా ఉంది. కొన్ని మధ్యలోనే మాయం అవుతున్నాయి, కొన్ని ఇదిగో ఈ ఇసుకను ముట్టుకునేంత దూరం వస్తున్నాయి. తన వెనుక అలల బలహీనతలను కూడగట్టుకుని అనామకంగా నశించుకుపోయేవి కొన్ని, తన పుట్టుకకు కారణమైన వాటి బలాన్ని సమీకరించుకుని ఎగిసిపడేవి కొన్ని. మనమైనా అంతే. మానవ చరిత్రలో బలహీనతలనూ, వైఫల్యాలనూ..."

"ఏంటి చే... ఇంత ప్యూర్ తెలుగు మాట్లాడుతున్నావు?"

"చుప్.. మధ్యలో అడ్డంరామాకు.." చెంపమీద ఒక బలమైన ముద్దుతో ఆమెను శిక్షించాడు. బలహీనమైన చెంపదెబ్బతో తనకు నచ్చిందని చెప్పింది ఆమె.

"సరే చెప్పు చెప్పు.." ముద్దుకంటే మాటలే ముఖ్యమనిపించాయి ఇద్దరికీ.

"సో.. అలా అలలా, మన లైఫ్ఇంతకుముందు వారి లైఫ్ వల్లో, మన చూట్టూ ఉన్న మిగతావారి జీవితాలవలనో 'ఇన్ఫ్లుయెన్స్' అవుతున్నా, మన ఐడెంటిటీ మనమే నిలుపుకుంటూ, ఎలా బ్రతకాలీ అనే డెసిషన్ మనమే తీసుకుంటు బ్రతకడమే మన చేతుల్లో ఉన్నది. ఎవ్వరు ఎన్నివిధాలుగా మన జీవితగమనాన్ని మార్చాలి అని ప్రయత్నిస్తున్నా, మనం అనుకున్నట్లే మనం బ్రతకగలిగితే అది చాలు."

"కానీ ఎలా...? మనం అనుకున్నట్లు మనల్ని బ్రతకనివ్వకుండా ఎన్ని శక్తులు అడ్డుపడతాయి? సాటి మనుష్యులు, ఫేట్, గాడ్.." అలలనే చూస్తూ అంది రాధిక.

"అదిగో అదే చెప్పేది అవన్నీ కూడా నీ ఆశయాల్నీ, రిజల్ట్‌నూ మారుస్తాయేమోకానీ నీ గమనాన్ని కాదు. గేమ్ గెల్చామా ఓడామా కాదు మనం అనుకున్నట్లు ఆడటమే మజా... ఫర్ ఎగ్జాంపుల్... ఇప్పుడు మనం ఒక గేమ్ ఆడుదాం. అందులో నువ్వూ ఓడవు నేనూ ఓడను... " మెల్లగా పెదవులు ఆమె చెంపలమీంచి పెదవుల దగ్గరకు చేర్చాడు.

"నో... అమెరికా రా... అక్కడైతే ఓకే" ముఖం తిప్పేసుకుంది రాధిక."నోవే... కేవలం ముద్దు ఇవ్వడం కాదు, ఇండియాలో, వైజాగ్ బీచ్‌లో, వెన్నెల్లో నిన్ను కిస్ చెయ్యడమే థ్రిల్. నీలాగ నేనెప్పుడు కాంప్రమైజ్ అవ్వను"

"అయితే నేనూ అవ్వను ఫో" మూతిముడుచుకుని ఆకాశం వేపు చూపు తిప్పేసుకుంది రాధిక.

"హూ.. నా దగ్గర నేర్చుకున్నవి నా మీదే ప్రయోగమా? అంతేలే గురువును మొట్టమొదటగా ఎక్స్ప్లాయిట్ చేసేది స్టూడెంటే" ఇంకే కోరికా లేనట్లు చేతిమీద తలవాల్చుకుని తనూ ఆకాశం కేసి చూసాడు చైతన్య. సముద్రం నుంచి విడివడి కలుసుకున్న రెండు అలల్లా అలానే ఉండిపోయారు ఇద్దరూ... వెన్నెలను సూర్యుడు పంపేసేవరకూ.

ఇన్ని సంవత్సరాల తర్వాత తలుచుకున్నా ఆ క్షణం చాలా తాజాగా అనిపించింది రాధికకు. నిజమే. అతని దగ్గర నేర్చుకున్న గొప్ప విషయాలన్నీ అతడిమీదే ప్రయోగించింది తను. కానీ అవి ఖచ్చితంగా అమలు చేసేందుకు తనకు పరీక్షకాలం ఇదే అనిపించింది. సుష్మ నీలిమ గురించి ఎంతో చెప్పింది. ఒక డాక్టరుగా చెప్పకూడనివే అయినా స్నేహితురాలికోసం చెప్పకుండా ఉండలేనంటూనే... నీలిమ గురించి చైతన్యకు కూడా తెలియనన్ని విషయాలు. చైతన్య అన్నట్లు ***తాము ఎంచుకునే పద్ధతులవలన మనుష్యులు మారిపోతారు.*** ఒకే మనసుకు రెండు పార్శ్వాలు ఉంటాయి.

మనోబలం రాధిక, బలహీనత నీలిమ.

ఒకే ఆకాశం క్రింద ఇద్దరు స్త్రీలు. అందమైన కలగా ఆకాశాన్ని రాధిక కప్పుకుని పడుకుంటున్న వయసులోనే, తన బట్టలన్నీ విప్పేసుకుని నగ్నంగా పడుకుని ఆ విచ్చలవిడితనంలో తన స్త్రీత్వాన్ని చూసి గర్వపడిన వైల్డ్‌బ్యూటీ నీలిమ. పదిహేనేళ్ళ ప్రాయంలో, ఊరికి దూరంగా ఒక్కతే వెళ్ళి, ఎవ్వరూ రాని నది ఒడ్డున, ఎవరైన వచ్చేస్తారేమో అనే ఉత్కంఠత నడుమ, బట్టలు విడిచిపెట్టి పరుగెట్టింది నీలిమ. ప్రకృతి మొత్తాన్ని తన అందాన్ని చూసుకోమని సవాలు చేసింది. ఎదుగుతున్న ఎదకు స్వచ్ఛమైన గాలి తగిలితే చిన్నపిల్లలా కేరింతలు కొట్టింది. అంతటి అనంతమైన ఆకాశమూ తన ఆడతనాన్ని కప్పలేకపోతోందని హొయలుపోయింది. అప్పుడప్పుడే ఒంటికి తెలుస్తున్న శృంగారాన్ని కేవలం తనకూ ప్రకృతికీ మాత్రమే అర్పించుకోదలిచింది. ఆడయినా, మగయినా, మనుష్యులు తమ మొట్టమొదటి శృంగార చర్య తమ శరీరంపై తామే ప్రయోగించుకుంటారు. జంతువులు ఏమీ చేసుకోలేని 'స్వయం తృప్తి' మనిషి స్వంతం. అదేమిటో ఎలా చెయ్యాలో తెలుసుకున్న నీలిమ, తనమొట్టమొదటి 'ఆ ప్రయోగాన్ని' కళ్ళుమూసుకు ఆకాశం కింద అనుభవించింది. తనకు తానే చేసుకున్న శృంగారంలో భావప్రాప్తిని పొందాక ఆకాశాన్నే చూసింది.

"సైకియాట్రిస్ట్‌గ ఎందరో పేషెంట్ల వియర్డ్ ఎక్స్‌పీరియన్స్ విన్నాను కానీ, వాట్ షి డిడ్ సౌండెడ్ వెరీ హీరోయిక్" నీలిమ గురించి చెబుతూనే సుష్మ గొంతులో తొణికిసలాడిన మెచ్చుకోలు రాధిక గమనించకపోలేదు.

తాము అనుకున్నట్లు బ్రతకడం అందరి మనుష్యులకూ సాధ్యం కాదు. వందమంది క్రూరమైన మనుష్యులకు ఏం జరిగినా ఫర్లేదు కానీ, ఒక సున్నితమైన మనసు గాయపడితే జరిగే అనర్ధాలు అనంతం.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో..)

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు చదవాలంటే కౌముది గ్రంధాలయాన్ని సందర్శించండి..!
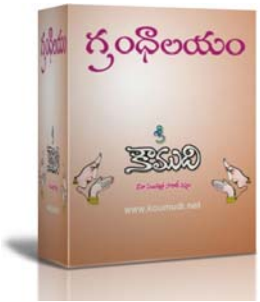
Click here to go to KOUMUDI Library